

Laten wij hen Piet en Petrona noemen. Zij is al jaren geleden gestorven¹ en als hij zich in de Piet herkent, kan hij zich bekend maken. Aan mij zal het niet liggen. Piet en Petrona leefden al jaren samen. Ik twijfel eraan of ze getrouwd waren. In een bepaald opzicht hielden ze veel van elkaar. Ze vulden elkaar aan. Zij actief en levendig, hij stil en wat verlegen. Vooral met Piet kon ik het goed vinden en soms nodigden ze mij uit om een kop koffie te komen drinken bij hen thuis.

Het is te betreuren dat zij zo nu en dan hooglopende ruzie hadden. Dan ging zij naar haar familie in La Paz. Maar na een week kwam ze weer terug en waren ze weer samen. Zo liep ik eens langs zijn winkel (er waren geen klanten) en hij riep mij naar binnen. "Pater" zei hij, "Petrona heeft mij gebeld en gezegd dat ze vanmiddag weer terug komt. Eindelijk. Ze is bijna een maand weggebleven."

"Ziet u deze bos bloemen? Die heb ik voor haar gekocht en daarbij een kaartje gedaan. Leest u het zelf maar eens rustig door." Ik kreeg het visitekaartje en las het volgende. "Lieve Petrona, fijn dat je weer terug komt. Ik vermoedde wel dat je zou terugkomen. Maar luister. Ik vergeef je alles en laten wij weer opnieuw beginnen. Veel liefs. Piet."

Ik las het met aandacht en Piet keek gespannen toe. Toen ik het een paar keer goed doorgelezen had, vroeg hij mij: "Hoe vindt U deze brief?" Ik wilde niets zeggen maar Piet hield maar aan. Tenslotte zei ik: "Beste vriend, mag ik eerlijk zijn?" "Natuurlijk" zei Piet "daar zijn we toch vrienden voor!" Ik zei: "Ergens ben jij toch een vervelende en een eigenwijze kerel." "Maar wat is er dan verkeerd aan?" vroeg Piet, helemaal verbouwereerd.

"Jij doet net of Petrona de schuld van alles is. Dat is niet juist en ik stel voor een andere brief te schrijven met de volgende inhoud: "Lieve Petrona, fijn dat je weer terugkomt. Ik miste je zo. Maar eerst: vergeef me. Het spijt me echt dat ik je zoveel verdriet heb aangedaan. Ik zal voortaan beter op mijn woorden letten. Vergeef me. Veel liefs, Piet."

Piet keek me verrast aan. "U hebt gelijk, Pater" zei hij. Hij pakte zijn eerste brief en verscheurde deze tot snippers en begon een nieuwe brief te schrijven. Ik bleef rustig op een stoel zitten. Toen hij klaar was liet hij me de brief lezen.. "Proficiat" zei ik, "ik denk dat de vrede deze keer langer zal duren."

uit: *Het zal je maar gebeuren* [deel 2] / door
pater Jaime Postma, augustijn

Eindhoven: Provinciaal Orde der Augustijnen
Augustijnendreef 15, 5611 CS Eindhoven